Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 3,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰανουαρίου 1909* | *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 6*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' *(Συνέχεια).*

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ἡ ἁμαξά μας ἐστάθμευσεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Οὐίλδον, τῆς ὁποίας οἱ ἔνοικοι ἦλθον εἰς προϋπάντησιν τοῦ Δημάρχου των. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν τὴν δευτέραν νύκτα.

Ἀμέσως ἐξεζεύχθησαν οἱ ἵπποι καὶ ὡδηγήθησαν εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου εὗρον ἄφθονον τροφήν, ἡ δὲ ἅμαξα ἐξησφαλίσθη εἰς τὸ ἁμαξοστάσιον. Ὁ ἁμαξηλάτης ἔμελλε νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφήν μας. Ἄλλως τε ὁ κ. Σμίθ δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἡ ἀποστολή του θὰ ἐξεπληροῦτο πρὸς εὐχαρίστησιν ὅλων, ὅτε θὰ ἐπεστρέφομεν εἰς Μόργκαντων.

Οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει μᾶς διεβεβαίωσαν, ὅτι τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν δὲν εἶχε συμβῇ ἀπό τινος εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ.

Ἐδειπνήσαμεν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν μὲ τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπαύλεως καὶ ὁ ὕπνος μας δὲν διεταράχθη καθόλου ὅλην τὴν νύκτα.

Τὴν ἐπαύριον, ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀνάβασις τοῦ ὄρους. Τὸ ὕψος τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ δὲν ὑπερβαίνει τοὺς χιλίους ὀκτακοσίους πόδας, — ὕψος μέτριον— ἐν συνόλῳ. Ἠδυνάμεθα λοιπὸν νὰ ὑπολογίζωμεν ὅτι ὁ κόπος δὲν θὰ ἦτο μέγας. Ὧραι τινὲς θὰ ἤρκουν διὰ νὰ φθάσωμεν τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πιθανὸν νὰ παρουσιάζοντο δυσχέρειαι εἰς τὸν δρόμον, κρημνοὶ δυσδιάβατοι, ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ παρακάμψωμεν διὰ πορείας ἐπικινδύνου ἢ κοπιώδους. Τοῦτο ἦτο τὸ ἄγνωστον, τὸ ριψοκίνδυνον τῆς ἐπιχειρήσεώς μας· ὡς γνωστόν, οἱ ὁδηγοί μας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν ἔδωκαν εἰς ἡμᾶς καμμίαν πληροφορίαν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ ἀνησύχει, ἦτο ὅτι εἰς τὸν τόπον ὁ περίβολος τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ ἐθεωρεῖτο ἀδιάβατος. Ἐν τούτοις τὸ γεγονὸς οὐδέποτε εἶχεν ἐξακριβωθῆ, καὶ ὑπελείπετο πάντοτε ἡ ἐλπίς, ὅτι ἡ πτῶσις τοῦ βραχώδους ὄγκου θὰ ἄφινε ρῆγμα εἰς τὸ περίζωμα τοῦ ὄρους.

— Ἐπὶ τέλους, μοῦ εἶπεν ὁ κ. Σμίθ, ἀφοῦ ἤναψε τὴν πρώτην πίπαν ἐκ τῶν εἴκοσι, τὰς ὁποίας ἐκάπνιζε καθ' ἑκάστην, θὰ ξεκινήσωμεν καὶ μάλιστα μὲ δυνατὸν βῆμα· ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἀνάβασις αὐτὴ θ' ἀπαιτήσῃ περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον καιρόν...

—Ὁπωσδήποτε, κ. Σμίθ, ἠρώτησα, ἔχομεν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήσωμεν μέχρι τέλους τὴν ἐξερεύνησίν μας;

— Βεβαιότατα, κύριε Στρόκ.

— Ὁ ἀρχηγός μου μὲ διέταξε νὰ ποσπάσω τὰ μυστικὰ αὐτοῦ τοῦ διαβολοβουνοῦ.

— Θὰ τοῦ τὰ ἀποσπάσωμεν μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακό, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σμίθ, καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ ἀνάγκη νὰ καταβῶμεν εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ βουνοῦ διὰ νὰ τὰ ζητήσωμεν.

—Ἐπειδὴ δυνατὸν ἡ ἐκδρομή μας νὰ παραταθῇ καὶ πέραν τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐπρόσθεσα, εἶνε φρόνιμον νὰ προμηθευθῶμεν τροφάς.

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε Στρόκ· οἱ ὁδηγοί μας ἔχουν τροφὰς διὰ δύο ἡμέρας καὶ ἡμεῖς δὲν ἐξεκινήσαμεν μὲ ἀδειανὰ χέρια. Ἐκτὸς τούτου, ἂν ἀφίνω τὸν καλόν μου Νίσκον εἰς

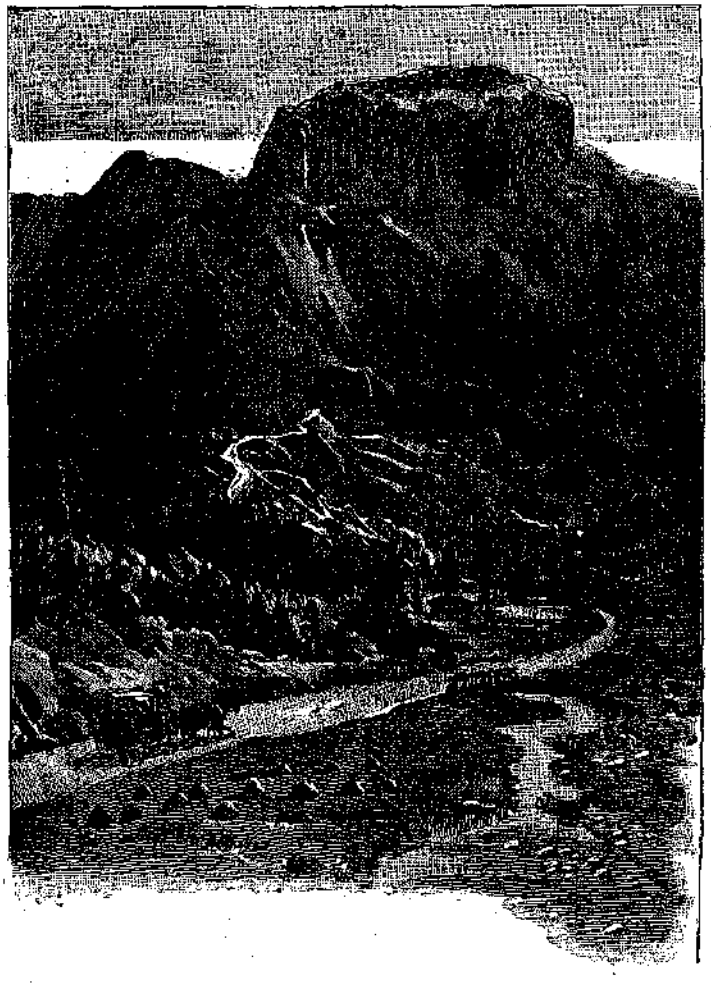

«Οἱ ἵπποι ἐπανέλαβον τὸ ταχὺ βάδισμά των...» (Σελ. 34, στ. γ'.)

τὴν ἔπαυλιν, παίρνω ὅμως μαζί μου τὸ τουφέκι μου. Τὸ κυνήγι δὲν θὰ λείπῃ εἰς τὴν δασώδη ζώνην τοῦ βουνοῦ καὶ μέσα εἰς τὰς χαράδρας τῶν πρώτων διακλαδώσεων. Ἀνάβομεν φωτιὰν καὶ ψήνομεν τὸ κυνήγι μας, ἐκτὸς ἂν ἐκεῖ ἐπάνω ὑπάρχῃ φωτιὰ ἕτοιμη...

—Φωτιὰ ἕτοιμη; Τί λέγετε, κύριε Σμίθ;

—Καὶ διατί ὄχι, κύριε Στρόκ; Αἱ φλόγες αὐταί, αἱ θαυμάσιαι αὐταὶ φλόγες, δὲν ἐτρόμαξαν τόσον τοὺς χωρικούς μας; Πόθεν γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἑστία των ἐψυχράνθη ἐντελῶς καὶ ὅτι ἡ φωτιὰ δὲν ὑποβόσκει κάτω ἀπὸ τὴ στάκτη; Ἔπειτα δέ, ἂν ὑπάρχῃ ἐσωτερικὸς κρατήρ, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ἡφαίστειον· καὶ ἓν ἡφαίστειον εἶνε ποτὲ τόσον σβυσμένον ὥστε νὰ μὴν εὑρίσκῃ κανεὶς λίγη *χόβολη;* Τὸ λέγω μὲ τὰ σωστά μου, θὰ εἶνε ἐλεεινὸν ἡφαίστειον, ἂν δὲν ἔχῃ πλέον τὴν δύναμιν νὰ θράσῃ ἓν αὐγὸ ἢ νὰ ψήσῃ μίαν πατάτα. Ἐπὶ τέλους, τὸ ἐπαναλαμβάνω, θὰ ἰδοῦμεν, θὰ ἰδοῦμεν...

—Ὡς πρὸς τοῦτο ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω σχηματίσῃ καμμίαν γνώμην· ἔλαβα διαταγὴν νὰ ὑπάγω νὰ ἐξετάσω τί εἶνε αὐτὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ ποῦ ἐμπνέει φόβον. Αἴ, λοιπόν· θὰ τὸ μάθουν καὶ θὰ λάβουν θάρρος. Ἀλλὰ κατὰ βάθος—καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ εἶνε πολὺ φυσικὸν εἰς ἄνθρωπον κατεχόμενον ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς περιεργείας,—θὰ ἤμην εὐτυχής, δι' ἀτομικήν μου εὐχαρίστησιν, διὰ τὴν φήμην, ἡ ὁποία θὰ ἐσχηματίζετο περὶ τῆς ἀποστολῆς μου, νὰ ἦτο τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ κέντρον φαινομένων, τῶν ὁποίων ν' ἀνακαλύψω ἐγὼ τὴν αἰτίαν.

Ἰδοὺ κατὰ ποίαν τάξιν ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀνάβασίς μας· οἱ δύο ὁδηγοί μας προηγοῦντο, ἔχοντες τὴν ἐντολὴν νὰ ἐκλέγουν τὰς στενὰς διόδους. Ὁ Ἠλίας Σμὶθ καὶ ἐγὼ ἐβαδίζομεν ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου ἢ κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀναλόγως τοῦ πλάτους τῶν ἀτραπῶν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Χάρρυ Χὸρν καὶ ὁ Τζαίημς Βρουὶκ εἰσῆλθον εἰς στενὴν φάραγγα, οὐχὶ πολὺ ἀνώμαλον. Περιελίσσετο πέριξ ἀνηφορικῆς κλιτύος, ὅπου συνανεμιγνύοντο εἰς ἀδιαπέραστον σύμφυρμα δενδρύλλια μὲ κωνοφόρους κλάδους, μὲ φύλλα μελανωπά, πλατύφυλλοι πτέριδες, ἄγριοι ἀκανθώδεις θάμνοι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνοίξῃ τις δίοδον.

Ὁλόκληρος κόσμος πτηνῶν ἔζωογόνει τὸ δάσος ἐκεῖνο τῶν θάμνων, θορυβωδέστεροι δὲ ὅλων ἦσαν οἱ ψιττακοί, γεμίζοντες μὲ τὴν ὀξεῖάν των φωνὴν τὸν ἀέρα. Οἱ σκίουροι μόλις ἠκούοντο διολισθαίνοντες διὰ μέσου τῶν ἀκανθῶν, ἂν καὶ ἦσαν κατὰ ἑκατοντάδας.

Τὸ ρεῦμα τοῦ χειμάρρου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φάραγξ αὐτὴ ἐχρησίμευεν ὡς κοίτη, περιειλίσσετο ἰδιοτρόπως, ἐν ᾧ ἀνέβαινε πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς ὀροσειρᾶς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, ἡ μετὰ μεγάλην θύελλαν, θὰ ἐσχημάτιζε ὁρμητικοὺς καταρράκτας.

Μετὰ πορείαν ἡμισείας ὥρας, ἡ ἀνάβασις ἔγινε τόσον ἀπότομος, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ προχωρῶμεν πλαγίως, πότε δεξιᾷ πότε ἀριστερᾷ. Ἡ φάραγξ καθίστατο ἀληθῶς ἀδιάβατος, καὶ οἱ πόδες δὲν συνήντων πλέον κατάλληλον μέρος ὅπως στηριχθῶσιν. Ἠναγκαζόμεθα νὰ κρατώμεθα ἀπὸ τὰς ἄκρας τῶν ἀγριοχόρτων, νὰ ἕρπωμεν ἐπὶ τῶν γονάτων· καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους, ἡ ἀνάβασίς μας δὲν θὰ ἐτελείονε πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

—Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀνέκραξεν ὁ κ. Σμίθ, ἀσθμαίνων ἀκόμη, τώρα ἐννοῶ διατὶ οἱ περιηγηταὶ τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ εἶνε σπάνιοι... τόσον σπάνιοι μάλιστα, ὥστε ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν γνωρίζω κανένα.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίθην, ὅτι θὰ ἦτο πολὺς κόπος σχεδὸν διὰ τὸ τίποτε... καὶ ἂν δὲν εἴχαμεν ἰδιαιτέρους λόγους νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησίν μας...

—Πολὺ σωστά, εἶπεν ὁ Χάρρυ Χόρν, ὁ σύντροφός μου καὶ ἐγώ, ποῦ ἀνέβημεν τόσας φορὰς εἰς τὸν Μαῦρον-Θόλον, ποτὲ δὲν ἀπαντήσαμεν τόσας δυσκολίας.

—Δυσκολίας, ποῦ εἰς τὸ τέλος εἰμπορεῖ νὰ καταντήσουν καὶ ἐμπόδια! ἐπρόσθεσεν ὁ Τζαίημς Βρουίκ.

Τὸ ζήτημα τώρα ἦτο ν' ἀποφασίσωμεν ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ εὕρωμεν πλάγιον δρόμον. Δεξιᾷ, ὅπως καὶ ἀριστερᾷ, ὑψώνοντο πυκναὶ συστάδες δένδρων καὶ θάμνων. Τὸ ὀρθὸν ἦτο νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν ἐκεῖ ὅπου ἡ κλιτὺς ἦτο ὀλιγώτερον ἀπότομος. Ἴσως, ἂν διεσχίζαμεν τὸ δασῶδες μέρος, πέραν τοῦ δάσους, θὰ μᾶς ἦτο δυνατὸν νὰ βαδίζωμεν μὲ ἀσφαλέστερον βῆμα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἐπηγαίναμεν εἰς τὰ τυφλά. Ὅπως δήποτε ἔπρεπε νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι αἱ ἀνατολικαὶ ἀκρώρειαι τῶν Κυανῶν Ὀρέων δὲν εἶνε βαταί, καθόσον ἔχουσι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ὀροσειρᾶς κλίσιν πεντήκοντα περίπου μοιρῶν.

Προτιμότερον λοιπὸν ἦτο ν' ἀφεθῶμεν εἰς τὸ εἰδικὸν ἔνστικτον τῶν δύο ὁδηγῶν μας, καὶ ἰδίως τοῦ Τζαίημς Βρουίκ. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς νέος θὰ ἠδύνατο νὰ συναγωνισθῇ εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα μὲ ἕνα πίθηκον καὶ εἰς τὴν εὐκινησίαν μὲ τὴν κεμάδα, τὴν ἔλαφον τῶν Πυρηναίων. Δυστυχῶς οὔτε ὁ Ἠλίας Σμὶθ οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν ἐκεῖ ὅπου ἐρριψοκινδύνευεν ὁ τολμηρὸς οὗτος.

Ἐν τούτοις, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἤλπιζα νὰ μὴ μείνω ὀπίσω· ἤμην ἐκ φύσεως ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀναρρίχησιν καὶ πολὺ ἠσκημένος εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Ἔλαβα λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ διέρχωμαι ἀπὸ ὅλας τὰς ἄκρας ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ διήρχετο ὁ Τζαίημς Βρουίκ, καὶ ἂς ἐκατακυλοῦσα κἄποτε. Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸν Δήμαρχον τοῦ Μόργκαντων, ὅστις ἦτο ὀλιγώτερον νέος καὶ ὀλιγώτερον ρωμαλέος ἀπὸ ἐμέ, τοὐναντίον δὲ παχύτερος, ὀγκωδέστερος, καὶ εἶχεν ὀλιγώτερον ἀσφαλὲς τὸ βῆμα. Προφανῶς, ἕως τότε, κατέβαλε πάσας τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ μὴ καθυστερήσῃ. Ἐνίοτε ἐπνευστία ὡς φῶκη καί, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸν ἠνάγκαζα νὰ κάμνῃ σταθμοὺς καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν ἀναπνοήν του.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἐνοήσαμεν πλέον καθαρά, ὅτι ἡ ἀνάβασις τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ θὰ ἀπῄτει περισσότερον καιρὸν ἀφ' ὅ,τι εἴχαμεν ὑπολογίσῃ. Ἐνομίζαμεν, ὅτι θὰ ἐφθάναμεν εἰς τὸ βραχῶδες περίζωμα πρὸ τῶν ἕνδεκα, καὶ ὅμως τὴν μεσημβρίαν μόλις θὰ εὑρισκόμεθα εἰς ὕψος ἑκατοντάδων τινῶν ποδῶν.

Πράγματι, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, μετὰ ἐπανειλημμένας ἀποπείρας πρὸς ἀνακάλυψιν διαβατοῦ δρόμου, μετὰ πολλοὺς ἐλιγμοὺς καὶ πολλὰς παρεκκλίσεις, εἷς ἐκ τῶν ὁδηγῶν ἔδωκε τὸ σημεῖον νὰ σταθμεύσωμεν. Εἴχαμεν φθάσῃ τὸ ἀνώτερον σύνορον τοῦ δάσους. Τὰ δένδρα τώρα ἀραιότερα ἐπέτρεπον εἰς τὸ βλέμμα νὰ ἐκταθῇ μέχρι τῶν πρώτων βραχωδῶν περιζωμάτων τοῦ Γκρέητ Ἄϋρυ.

— Αἴ, αἴ, εἶπεν ὁ Σμίθ, στηριζόμενος εἰς μεγάλην λατανίαν, λίγη ξεκούρασις, λίγη ἀνάπαυσις, καὶ μάλιστα καὶ λίγο φαγητό, δὲν θὰ ἦσαν ἄσχημα.

— Μίαν ὥραν; ἠρώτησα.

— Ναί, ἀφοῦ ἐδούλεψαν οἱ πνεύμονές μας καὶ οἱ πόδες μας, τώρα ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ στομάχου μας.

Ἐμείναμεν ὅλοι σύμφωνοι εἰς τοῦτο. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνακτήσωμεν τὰς δυνάμεις μας. Εἰς ἀνησυχίαν τινὰ μᾶς ἐνέβαλλε μόνον ἡ ὄψις, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυεν ἡ κλιτὺς τοῦ ὄρους μέχρι τῶν προποδῶν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ. Ὑπεράνω ἡμῶν ἐξετείνετο ἐν τῶν γυμνῶν μερῶν. Μεταξὺ τῶν ἀποκρήμνων ἐκείνων βράχων δὲν ἐχαράσσετο καμμία ἀτραπός. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν ὁδηγῶν μας καὶ ἤκουσα τὸν Χάρρυ Χὸρν νὰ λέγῃ εἰς τὸν σύντροφόν του:

— Δὲν θάνε εὔκολο...

— Ἴσως εἶνε καὶ ἀδύνατο, ἀπεκρίθη ὁ Τζαίημς Βρουίκ.

Ἡ σκέψις αὕτη μοῦ ἐπροξένησεν ἀληθῆ βαρυθυμίαν. Ἡ ἐπιστροφή μου, χωρὶς νὰ δυνηθῶ ν' ἀναβῶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, θὰ ἐσήμαινε πλήρη ἀποτυχίαν τῆς ἀποστολῆς μου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν θὰ ἱκανοποιεῖτο καὶ ἡ περιέργειά μου. Ἐσυλλογιζόμην πῶς θὰ παρουσιαζόμην ἐνώπιον τοῦ κυρίου Οὐάρδ, δειλὸς καὶ ἐντροπιασμένος.

Ἠνοίξαμεν τοὺς σάκκους καὶ ἐγευματίσαμεν μὲ ψυχρὸν κρέας καὶ ἄρτον. Νερὸν ἐπίομεν μὲ οἰκονομίαν. Ἔπειτα, μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, τὸ ὁποῖον δὲν διήρκεσε περισσότερον τῆς ἡμισείας ὥρας, ὁ κ. Σμὶθ ἐσηκώθη ἕτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν.

Προηγεῖτο ὁ Τζαίημς Βρουὶκ καὶ ἡμεῖς παρηκολουθοῦμεν κατόπιν του, φροντίζοντες νὰ μὴ μένωμεν ὀπίσω.

Ἐπροχωρούσαμεν λοιπὸν βραδέως. Οἱ ὁδηγοί μας δὲν ἀπέκρυπτον τὴν ἀμηχανίαν των καὶ ὁ Χάρρυ Χὸρν ἐπροπορεύθη διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ πρὸς ποίαν διεύθυνσιν ἔπρεπε νὰ τραπῶμεν ὁριστικῶς.

Ἡ ἀπουσία του διήρκεσε περίπου εἴκοσι λεπτά. Ὅταν ἐπέστρεψεν, ἔδειξε πρὸς τὴν βορειοδυτικὴν διεύθυνσιν καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο ἐφαίνετο ὁ Μαῦρος-Θόλος, εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ τεσσάρων μιλλίων. Θὰ ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἀνάβασίν του, διότι ἀπὸ τὴν κορυφήν του καὶ μὲ ἰσχυρὸν ἀκόμη τηλεσκόπιον, ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ.

Ἡ ἀνάβασις ἦτο πολὺ δύσκολος καὶ βραδεῖα, πρὸ πάντων τῶν ὀλισθηρῶν κλιτύων, εἰς τὰς ὁποίας ἐφύοντο δενδρύλλιά τινα καὶ πυκναὶ συστάδες φυτῶν. Μόλις εἴχαμεν προχωρήσῃ εἰς ὕψος διακοσίων ποδῶν, ὅτε ὁ Τζαίημς Βρουὶκ ἐστάθη εἰς βαθὺ κοίλωμα, ὅπερ διέσχιζε τὸ βραχῶδες ἔδαφος. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἦσαν σκορπισμέναι ρίζαι πρὸ μικροῦ κοπεῖσαι, κλάδοι τεθραυσμένοι, πετρώδεις ὄγκοι μεταβληθέντες εἰς κόνιν, ὡσὰν νὰ εἶχε σαρώσῃ θύελλα τὴν ράχιν αὐτὴν τοῦ ὄρους.

— Ἀπ' ἐδῶ θὰ κρημνίσθηκε ὁ βράχος ποῦ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, παρετήρησεν ὁ Τζαίημς-Βρουίκ.

— Χωρὶς ἀμφιβολία, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σμίθ, καὶ τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶνε νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν δρόμον ποῦ ἐπῆρεν ὁ βράχος εἰς τὸ κρήμνισμά του.

Αὐτὸν τὸν δρόμον ἐπροτιμήσαμεν καὶ ἐπράξαμεν κάλλιστα. Οἱ πόδες εὕρισκον τοὐλάχιστον στήριγμα ἐπὶ τῶν ἐκδορῶν τοῦ ὄρους, τὰς ὁποίας ἔσκαψεν ὁ βράχος. Ἡ ἀνάβασις τώρα καθίστατο εὐκολωτέρα, σχεδὸν κατ' εὐθεῖαν, ὥστε κατὰ τὰς ἕνδεκα καὶ ἡμίσειαν εὑρισκόμεθα εἰς τὸ ἀνώτερον κράσπεδον τοῦ γυμνοῦ μέρους τοῦ ὄρους. Ἐνώπιόν μας, εἰς ὕψος ἑκατὸν ποδῶν, ὑψώνοντο οἱ βραχώδεις τοῖχοι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν περίμετρον τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΜΙΧΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

Το συνεχεῖς ἡμέρας —3 καὶ 4 Ἰανουαρίου,—αἱ Ἀθῆναι ἐκαλύφθησαν ἐπί τινας ὥρας, ἑσπερινὰς καὶ νυκτερινάς, ὑπὸ ὁμίχλης πυκνῆς. Τὸ ἀσύνηθες αὐτὸ φαινόμενον διεσκέδασεν ἀλλὰ καὶ ἀνησύχησε κάπως τοὺς Ἀθηναίους. Ἦτο ἀληθῶς περίεργον νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν φαιὸν ἐκεῖνον πέπλον, τὸν μυστηριώδη, ὁ ὁποῖος ἐσκέπαζεν ὅλα τὰ ἀντικείμενα ὀλόγυρα, ἀφίνων ὁρατὰ μόνον τὰ πλησιέστερα, μέχρις ὀλίγων μέτρων, καὶ μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ὠχρίων ἢ ἐτρεμόλαμπον ὡς λυχνάρια καὶ αὐτοὶ οἱ ἰσχυρότατοι ἠλεκτρικοὶ ἥλιοι. Ἀλλ' ἦτο συγχρόνως καὶ ἀρκετὰ ἀνησυχαστικὸν νὰ συλλογίζεται κανείς, ὅτι τὸ σπάνιον φαινόμενον παρουσιάζετο, καὶ μ' ἐπιμονὴν μάλιστα, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τοὺς καταστρεπτικοὺς σεισμοὺς τῆς Ἰταλίας... Ἐλέγετο τῳόντι ὅτι παρόμοια ἔκτακτα μετεωρολογικὰ φαινόμενα εἶχαν προηγηθῇ τῆς ἐν Σικελίᾳ καταστροφῆς, ἔντρομοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι διηρωτῶντο μήπως καὶ αὐτὴ ἡ ὁμίχλη δὲν ἦτο προμήνυμα κανενὸς μεγάλου σεισμοῦ.

Μία ἐφημερίς, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὸν κόσμον, ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. Αἰγινήτην, τὸν διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκοπείου μας, ὡς μετεωρολόγον. Καὶ ὁ κ. Αἰγινήτης ἔδωσε μίαν σοφὴν συνέντευξιν, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ὁμίχλη δὲν ἀποτελεῖ διόλου προμήνυμα σεισμοῦ. Οὕτως ἡσυχάσαμεν ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἐμάθαμεν δὲ καὶ μερικὰ ἄγνωστα πράγματα.

Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐξομολογοῦμαι, ὅτι δὲν ἐγνώριζα π. χ. ὅτι ἡ Ἐπιστήμη διακρίνει δύο εἴδη ὁμίχλης, τὴν *ἀνωτέραν* καὶ τὴν *κατωτέραν*, καὶ ὅτι ἀκόμη ὑπάρχει διάκρισις μεταξὺ *κυρίως ὁμίχλης*, καὶ *ξηρᾶς ὁμίχλης* ἢ *ἀχλύος*. Ὁ κ. Αἰγινήτης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξηγήσῃ πρὸς τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος, ὅτι *ἀνωτέρα ὁμίχλη* λέγεται ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἄνω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τριγύρω μας, καθιστῶσα ὄχι μόνον τὰ πέριξ σώματα, εἰς ἀπόστασίν τινα, ἀφανῆ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ὅλως ἀόρατον. Ἡ κατὰ τὰς δύο ρηθείσας ἡμέρας παρατηρηθεῖσα εἰς τὴν πόλιν μας ὁμίχλη ἦτο *ἀνωτέρα*. Ὁ οὐρανός μας δὲν ἐφαίνετο διόλου, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ λαμπρότεροι ἀστέρες εἶχον ἐξαφανισθῇ.

Τὸ δεύτερον εἶδος, ἡ *χαμηλὴ ἢ κατωτέρα* ὁμίχλη, ἐκτείνεται, ἄνωθεν ὑγρῶν ἰδίως ἐπιφανειῶν, εἰς ὕψος ὀλίγων μόνον μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Κατ' αὐτὴν ὁ οὐρανὸς εἶνε ὁρατός· παρατηρεῖται δὲ συνήθως τὴν πρωΐαν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, μετὰ τὰς αἰθρίας καὶ ὑγρὰς προπάντων νύκτας, ἀποτελεῖ φαινόμενον συνηθέστατον καὶ, προσθέτομεν, γραφικώτατον. Ἀπεναντίας ἡ *ἀνωτέρα* ὁμίχλη εἰς τὴν πόλιν μας εἶνε σπανιωτάτη. Συνήθως παρουσιάζεται μίαν μόλις φορὰν τὸν χρόνον. Εἶνε δὲ ὅλως ἔκτακτον τὸ ἔτος ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ παρουσιασθῇ δύο ἢ τρεῖς φοράς.

Τὸ *φαινόμενον πάλιν τῆς ἀχλύος* εἶνε ἄλλο. Κατὰ τὰς αἰθρίας ἡμέρας, ἐνῷ ὁ οὐρανὸς περὶ τὸ ζενὶθ εἶνε ἀνέφελος καὶ διαυγής, παρατηρεῖται συνήθως περὶ τὸν ὁρίζοντα ἐλαφρὸς πέπλος, ὑποκίτρινος ἢ φαιός, ὁ ὁποῖος καλύπτει τὰ μακρὰν εὑρισκόμενα σώματα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ πλησίον. Ἡ *ἀχλὺς* ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν *ὁμίχλην*, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁμίχλη. Εἶνε φαινόμενον φύσεως διαφορετικῆς. Ἡ αἰτία του ὅμως δὲν εἶνε ἐντελῶς γνωστὴ καὶ ἐξηκριβωμένη ὅπως ἡ τῆς ὁμίχλης. Ὑποθέτουν δὲ οἱ μετεωρολόγοι, ὅτι *προέρχεται ὄχι ἐκ συμπυκνώσεως* τῶν ὑδρατμῶν τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅπως ἡ ὁμίχλη, ἀλλὰ «ἐκ μεγάλων διαφορῶν θερμοκρασίας παρακειμένων ὄγκων ἢ στιβάδων ἀέρος».

Ἡ ὁμίχλη προερχομένη, ὡς εἴπομεν, ἐκ συμπυκνώσεως ὑδρατμῶν, εἶνε νεφέλη, ἡ ὁποία ὅμως ἀντὶ νὰ αἰωρῆται εἰς ὕψος, ἄνωθεν καὶ μακρὰν ἡμῶν, εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ περιβάλλει τὸν παρατηρητήν, ἐλαττοῦσα τὴν διαφάνειαν τοῦ περὶ αὐτὸν ἀέρος. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ ὁμίχλης καὶ νέφους. Αὐτό, ἂν ἀγαπᾶτε, τὸ λέγει καὶ ὁ παλαιὸς Ἀριστοτέλης: «Οἷον γάρ ἐστιν ἡ ὁμίχλη νεφέλη ἄγονος». Δηλαδή: ἡ ὁμίχλη εἶνε τρόπον τινὰ σύννεφον, τὸ ὁποῖον δὲν βρέχει. Προσθέτει δὲ ὅτι εἶνε σημεῖον «μᾶλλον εὐδίας παρὰ ὑδάτων». Καὶ πραγματικῶς, πρὸ καὶ μετὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὁμίχλης, μήπως δὲν εἴχαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν ὡραιότερον καιρόν; Ὑποθέτω δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν κανὲν παράπονον. Ἀπηλαύσαμεν ἓν φαινόμενον σπανιώτατον εἰς τὰ κλίματά μας, ἐμάθαμεν δὲ καὶ ἐπιστημονικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠξεύραμεν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ὁ Ἥλιος μεσ' ἀπ' τοὐρανοῦ
Τὰ γαλαζένια πλάτη,
Μυριαναμμένος ἔλαμψε
Στὴ φλογισμέτη δύσι
Καὶ τὸ Φεγγάρι ὁλόγυμο
Σὰν τῆς νυκτὸς τὸ μάτι,
Κρυφοκυττοῦσε ἀπ' τὸ βουνό,
Τὴν ὥρα ποῦ θὰ σβύσῃ.

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

"MISSES' CLUB,,

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΙΑ' *(Συνέχεια).*

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ :—Ναί, εἶχε κάθε δικαίωμα κι' αὐτὴ νὰ αἰσθανθῇ τώρα σὰν μητέρα.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *κρύπτουσα τὴν συγκίνησίν της* :—Ἴσως...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ :—Τελοσπάντων, γιὰ νὰ μὴ σᾶς πολυλογῶ, ὁ Γιαννάκης εἶνε τώρα 'στὸ σπίτι μου... Δὲν ἔχει τίποτα τὸ καϋμένο... τοῦ κάμνω ὁλοένα τὰ ρουχαλάκια του... καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω. *(Κάμνει νὰ σηκωθῇ :)* Λοιπόν, μὲ συγχωρεῖτε ;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ :—Σὲ θαυμάζουμε !

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *σηκώνεται διαμιᾶς καὶ πλησιάζει τὴν Κλεονίκην μὲ βῆμα ρυθμικόν.*—Yes ! *(Τῆς σφίγγει τὸ χέρι τόσον δυνατά, ὥστε ἡ Κλεονίκη φωνάζει ἀπὸ τὸν πόνον.)*

[Κατάπληξις].

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : Πῶς ; ἐννοεῖ λοιπὸν τὰ ἑλληνικά ;

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *μὲ ἀγγλικὴν προφοράν* : —Ὅταν ἕνα πρᾶγμα εἶνε πολὺ ὡραῖο, πολὺ καλό... ἐγκὼ τὸ ἐννοεῖς! yes !

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ :—Θαῦμα !

ΚΛΕΟΝΙΚΗ, *βγάζει ἀπὸ τὸ σακκίδιόν της μίαν φωτογραφίαν* :—Ἐδῶ τὸν ἔχω, Εἶνε ὁ βαπτιστικός σου ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ : — Ναί.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Τί ἀγγελάκι !... *(Δίδει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὴν Δδα Ἀγκαθίδου, ἡ ὁποία τὴν κυττάζει μὲ τρυφερότητα.)*

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *καθ' ἑαυτήν* : — Τὸ καϋμένο! ... Πῶς μὲ συγκινεῖ!... Μὰ γιατί ἀρά γε ; . . . Τὸ παιδί... ναί, τὸ παιδὶ λείπει ἀπὸ τὴ ζωή μας. Ἡ Κλεονίκη ἴσως ἔχει δίκιο.

«Τῆς σφίγγει τὸ χέρι τόσον δυνατά...»
(Σελ. 44, στ. α'.)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ :—Λοιπόν, ἐγὼ φεύγω.

ΔΝΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :—Μὰ γιατί ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ :—Δὲν σᾶς εἶπα ;

ΔΝΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *διστάζουσα*—Μά... δὲν μποροῦσες νὰ φέρῃς ἐδῶ... τὴν ἐργασία σου ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ :—Ραφίματα ; εἰς τὸ Μίσσες-Κλούμπ ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :—Γιατί ὄχι ;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ :—Θὰ σὲ βοηθοῦσαμε καὶ μεῖς.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ :—Εἶσθε πολὺ καλές... Ἀλλὰ τὸ παιδί ;.. Δὲν μπορῶ νὰ τάφίσω...

ΔΙΣ ΑΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *διστάζουσα* : — Δὲν παίρνεις καὶ τὸ παιδί ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ :—Τὸ Γιαννάκη ! ἐδῶ !... Θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσε.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :—Ἡ Φλώρα θὰ τὸν προσέχῃ... σὲ τί θὰ μᾶς ἐνοχλῇ ;... Ἔπειτα, ποιὸς ξέρει . . . ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ξαναγειώσῃ...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ : — Ἄ, μὰ τί καλὲς ποῦ εἶσθε ! Σᾶς εὐχαριστῶ! *(Σφίγγει τὸ χέρι τῆς Δδος Ἀγκαθίδου καὶ τῆς Κλεοπάτρας).*

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *κράζουσα* :

—Φλώρα !

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΦΛΩΡΑ

ΦΛΩΡΑ, *εἰσερχόμενη βιαστικά* :

— Μ' ἐφωνάξατε, κυρία ; Τί ἀγαπᾶτε ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :—Σήκωσε τὸ δίσκο... *(Ἔξαφνα:)* Φλώρα, ἀγαπᾶς τὰ παιδιά ;

ΦΛΩΡΑ : — Τὰ παιδιά ; Ἀκοῦτε, λέει ! Ἀμ' τόνειρό μου μένα εἶνε νὰ βλέπω γύρω μου παιδιά. Ποῦν' τα ὅμως ; δὲν ὑπάρχουν πιὰ παιδιά ! δὲν παντρεύονται *σήμερα* !

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Πολὺ καλά. Θὰ νταντεύῃς τὸ μικρὸ βαπτιστικὸ τῆς Δδος Κλεονίκης.

ΦΛΩΡΑ :— Ποῦ εἶνε ; θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :—Μάλιστα. Θὰ ἔρχεται κάθε φορὰ ποῦ θὰ ἔχωμε συνεδρίασι.

ΦΛΩΡΑ, *περιχαρής* : —Ἄ τί καλά ! Θὰ τοῦ λέω ἕνα σωρὸ παραμύθια: Τὸν *Κοντορεβιθούλη*, τὴν *Κοκκινοσκουφίτσα*, τὸ *Δράκοντα καὶ τὴ Βασιλοπούλα*... Εἶνε καιρὸς τώρα ποῦ ἔχουν μουχλιάσῃ στὸ στόμα μου !

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ :—Ἐγὼ θὰ τοῦ κάμω τὴν εἰκόνα του. Βαρέθηκα πιὰ νὰ ζωγραφίζω φροῦτα καὶ ψάρια !

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ :— Κ' ἐγκὼ θὰ τοῦ ματαίνῃς ἀγγλικά. Ἄ, εἶνε πολὺ ὡραῖο!..

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *λαμβάνουσα ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ φυλλάδια καὶ παραδίδουσα ὅλην τὴν στίβαν εἰς τὴν Φλώραν* :— Πάρ' τα αὐτὰ ἀπὸ 'δῶ !

ΦΛΩΡΑ :—Νὰ τὰ κάμω τί ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Πετεινοὺς γιὰ τὸ Γιαννάκη !

ΚΛΕΟΝΙΚΗ:—Πῶς; Τὸ Καταστατικόν;

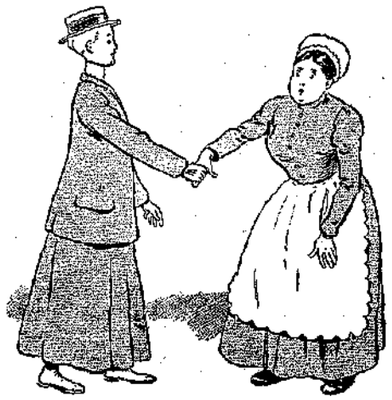

«Ἄ! Ἄ! τὸ χεράκι μου !...»
(Σελ. 45, στ. γ'.)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Φίλαι μου, τὸ «Misses' Club» *διελύθη!* Τοὐλάχιστον ὅπως τὸ ἐσχεδιάσαμεν εἰς τὴν ἀρχήν... Μόνη ἡ ἰδέα ἐντὸς μικροῦ παιδιοῦ ἤρκεσε, βλέπετε, νὰ μᾶς μεταμορφώσῃ. Διατί νὰ τὸ κρύπτωμεν, διατί νὰ προσποιούμεθα ; Τὰ δικαιώματα τῆς γυναικός, πολὺ ὡραῖα! Ἀλλὰ τὰ δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ εἶνε ἀνώτερα. Ὁ Γιαννάκης ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς προστασίας μας. Καὶ πόσα ἄλλα παιδάκια, ὀρφανὰ καὶ ἀπόκληρα σὰν αὐτόν! Ἂς τὰ εὕρωμεν, φίλαι μου, καὶ ἂς ἐργασθῶμεν δι' αὐτά.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ: — Λαμπρὰ. Λοιπὸν τὸ Misses' Club ἂς γίνῃ Babies' Club(¹)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ :—Babies' Club?... Aoh yes! *[Σηκώνεται καὶ μοιράζει ἕνα-γῦρο ἰσχυρὰς χειραψίας, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν της καὶ τὴν Φλώραν].*

ΦΛΩΡΑ, *συγκρατοῦσα κραυγὴν πόνου:* —Ἄ! Ἄ! τὸ χεράκι μου!... Κυρίες μου, ἐπιτρέψατε σὲ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια νὰ πῇ κι' αὐτὴ τὸ λόγο της : Αὐτὸ ποῦ κάμνετε, εἶνε πολὺ καλό. (Δὲ μοῦ παραρέσει τὸ καινούργιο ὄνομα *Μπάμπη Κλούμμπ*, ἀλλ' ἀδιάφορο !) Θὰ σᾶς φέρῃ εὐτυχία. Νὰ εὐεργετῇ κανεὶς τὰ ξένα παιδιά, νὰ τὰ κάμνῃ εὐτυχισμένα, εἶνε κι' αὐτὸ μιὰ παρηγορία...γιὰ ὅσες δὲν πατρεύουνται !

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *γελῶσα κπὶ χειροκροτοῦσα* :—Μπράβο, Φλώρα !

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *χειροκροτοῦσα* : — Aoh yes ! *[Γελοῦν καὶ χειροκροτοῦν ὅλαι]*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

(¹) Σύλλογος νηπίων.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

—Μοῦ φαίνεσαι πολὺ γενναῖο παληκάρι, ἀλλὰ ἂν ἤξευρες σὲ ποίους κινδύνους πηγαίνεις νὰ ριφθῇς...

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς κινδυνεύω νὰ κτυπηθῶ ἀφοῦ κ' ἐγὼ πηγαίνω νὰ κτυπήσω..."Ενας λόγος παραπάνω νὰ θέλω νὰ κάμω τὸ χρέος μου, σὰν τοὺς ἄλλους. Μοῦ ὑπόσχεσθε μονάχα, πῶς θὰ φροντίζετε γιὰ τὸν Τετράδη καὶ θὰ βάλετε ὅλα τὰ δυνατά σας νὰ μοῦ τὸν φυλάξετε ὅσο νὰ γυρίσω ὀπίσω ;

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, παιδί μου.

—Καὶ ἂν ἡ τύχη τὸ φέρῃ καί...

Μία κίνησις τοῦ ὀρφανοῦ συνεπλήρωσε τὴν σκέψιν του.

—"Αν γινότανε αὐτὸ τὸ δυστύχημα, θὰ ἐλυπούμην πάρα πολύ, καὶ θὰ διατηροῦσα τὸ ζῷον ποὺ μοῦ ἐμπιστεύεσαι.

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά, καλή μου καὶ ἀγαπητὴ κυρία μου· θὰ φύγω αὔριο τὴν αὐγή. Κι' ἂν ἀφοῦ τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ θέλετε πάλι τὸν Ἰακωβάκην 'ς τὴν ὑπηρεσία σας . . .

—Γιατί ὄχι, Ἰακωβάκη ; Ὅλοι ἐδῶ εἶνε εὐχαριστημένοι μαζί σου. Γύρισε σὺ μὲ τὸ καλό, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς ἡ θέσις σου σὲ περιμένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Νυκτερινὰ συμβάντα

Τὸ πανδοχεῖον ἡ «Περιστερὰ» ἀπετελεῖτο ἀπὸ κατοικίαν διώροφον, τὴν ὁποίαν αὐλὴ πλακόστρωτος ἐχώριζεν ἀπὸ ξύλινον παράπηγμα ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς σταῦλος καὶ ἁμαξοστάσιον.

Ἐκεῖ ἦσαν ἀποθηκευμέναι ὅλαι αἱ προμήθειαι τοῦ χόρτου καὶ τοῦ ἀχύρου. τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευαν ὡς τροφὴ εἰς τὰ διάφορα ζῷα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς ξένους ὅσοι κατέλυον εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ἐκεῖ ἐπίσης καὶ ὁ Ἰακωβάκης, ταπεινὸς καὶ ὀλιγαρκὴς εἰς τὰς συνηθείας του, ἐκοιμᾶτο ὅταν ἤρχετο ἡ ὥρα ν' ἀναπαυθῇ.

Εἶν' ἀληθὲς ὅτι ἡ κυρία Δελσὸλ τῷ εἶπεν, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, νὰ κοιμᾶται εἰς μίαν κλίνην τοῦ πανδοχείου ἁρμόζουσαν περισσότερον εἰς χριστιανόν, ὅπως ἔλεγε.

Ὁ Ἰακωβάκης ἀπήντησεν ὅτι ἡ πολὺ μαλακὴ κλίνη παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ὀκνηρίαν καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ σηκωθοῦν πολὺ πρωΐ. Ἐνῷ ὁποιος κοιμᾶται εἰς νωπὸν ἄχυρον ἢ εὐῶδες τριφύλλι, μόλις ἐξυπνήσῃ εἶνε εἰς τὸ πόδι· διότι τὸ ἄχυρον ἐκεῖνο καὶ τὸ χορτάρι τοῦ λέγουν ὅτι ἡ γῆ ἀπὸ τὴν ὁποίαν φυτρόνουν ἔχει ἀνάγκην βραχιόνων διὰ νὰ τὴν καλλιεργήσουν, καὶ ὅτι μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἄνθρωποι καὶ ζῷα πρέπει ν' ἀρχίσουν ἐκ νέου καὶ πάλιν τὴν ἐργασίαν τῆς χθές.

— Καὶ ἔπειτα, ἐπρόσθετε, δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ εὑρίσκεται κάποιος ἐκεῖ, ὁ ὁποῖος ἐν ἀνάγκῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ταξειδιώτας ἢ ἁμαξηλάτας, ἢ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἔρχονται μὲ τὰ ζῷά των τὴν νύκτα ;

Ἡ κυρία Βριγίτα δὲν ἐκέμεινε καὶ ὁ Ἰακωβάκης *μετεποίησεν ὁριστικῶς*, πρὸς χρῆσίν του, τὸν σταῦλον εἰς κοιτῶνα.

Φυσικά, δὲν ἦτο πολυτελὴς θάλαμος, ἀλλὰ πόσον βολικὸς καὶ εὐκολογύριστος ! Οὔτε σκέπασμα νὰ τακτοποιήσῃ, οὔτε προσκέφαλον νὰ τοκοθετήσῃ. Ἤρκει νὰ ἐκβάλῃ τὸν ἐπενδύτην του, καὶ ἐλευθερώσῃ τοὺς πόδας του ἀπὸ τὰ ξυλοπέδιλα, γεμᾶτα καὶ αὐτὰ ἀπὸ ἄχυρα, καὶ ὁ Ἰακωβάκης ἦτο ἕτοιμος πρὸς ὕπνον. Καὶ πραγματικῶς ἐκοιμᾶτο καλά.

«Ὁ Ἰακωβάκης μετεποίησε τὸν σταῦλον εἰς κοιτῶνα...» (Σελ. 45, στ. β')

Ἐκείνην τὴν νύκτα, παραχωμένος εἰς παχέα στρώματα ἀχύρου, καὶ ἔχων εἰς τὸ πλευρόν του τὸν Τετράδην, ὠνειροπόλει αἱματηρὰς μάχας ἐκ τοῦ *συστάδην* μέσα εἰς τὸν καπνὸν τῆς πυρίτιδος καὶ τὸν κρότον τῶν πυροβολισμῶν. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτόν του συμπλεκόμενον μὲ κολοσσούς, οἱ ὁποῖοι ὑψόνοντες ὡς ρόπαλον τὴν ἀκτηρίδα τοῦ ὅπλου των ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ἠτοιμάζοντο νὰ τὴν συντρίψουν, ἐν ᾧ ἄλλοι μὲ τὴν μακρὰν σπάθην των ἤθελον νὰ τὸν κόψουν εἰς δύο.

Ἐλαφρὸς καὶ εὔκαμπτος, ὡς νεαρὰ γάτα, ἐξέφευγεν εὔκολα τὰ ἐχθρικὰ κτυπήματα, καὶ διευθύνων κατὰ τῶν ἀντιπάλων του τὸ ὅπλον του τὸ κάπως βαρὺ διὰ τὰς ἐφηβικὰς χεῖράς του, τοὺς ἐξήπλονε νεκροὺς πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ἔπειτα ἡ φαντασία του ἐπανήρχετο εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐδέχθησαν μὲ τόσην φιλανθρωπίαν καὶ πλησίον τῶν ὁποίων, ἂν αἱ περιστάσεις ἦσαν διαφορετικαί, θὰ εἶχεν ἐξησφαλισμένον τὸ ψωμί του καὶ θὰ ἔζη, χωρὶς καμμίαν ἀνησυχίαν διὰ τὴν αὔριον.

Ἐσυλλογίζετο τὴν κυρίαν Δελσόλ, τόσον καλήν, τόσον ὑποχρεωτικήν, τόσον συμπονοῦσαν τοὺς πτωχούς· τὸν Ἐδουάρδον, ὁ ὁποῖος τὸν μετεχειρίζετο ὡς φίλον μᾶλλον παρὰ ὡς ὑπηρέτην. Ἀλλ' ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐσκέπτετο ἰδίως τὴν στιγμὴν αὐτὴν μὲ συγκίνησιν καὶ λύπην πολλήν, ἦτο ἡ Ἰουστίνα, τῆς ὁποίας ἡ ἀξιαγάπητος καὶ ἀφελὴς χάρις ἐνέβαλεν εἰς τὴν ψυχήν του συμπάθειαν, ἀποτελουμένην ἐκ θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ.

Θὰ τοὺς ἐπανέβλεπεν ἄρά γε ποτὲ πλέον ; Αἱ ἀπρόβλεπτοι μεταστροφαὶ τὰς ὁποίας *φέρει ὁ πόλεμος*, ἢ αἱ περιπέτειαι τῆς δυστυχοῦς ὑπάρξεώς του, θὰ τὸν ἐπανέφερον καὶ πάλιν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς φιλοξένου ταύτης οἰκίας ; Οἱ κάτοικοί της μὲ τὴν εὐγενῆ των καλωσύνην τὸν ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἦτο πτωχὸν ἔκθετον, χωρὶς γονεῖς, χωρὶς φίλους, χωρὶς κανένα προστάτην εἰς τὸν κόσμον.

— Μπᾶ ! ἐσκέφθη, βλέπων ὅτι ὠγκοῦτο ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦτον· ἐπὶ τέλους τί εἶμαι δι' αὐτούς ; Ἕνας ἄγνωστος, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καλωσύνην των ἐπῆραν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των. Τί τοὺς μέλει ἂν θὰ λείψω ἢ θὰ φύγω ! Ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἔκαμαν, καὶ ἂν τὸ φέρῃ ἡ περίστασις, νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι δὲν εὐηργέτησαν ἕνα ἀχάριστον !.. Μετὰ τὴν σκέψιν ταύτην, ὁ ὀρφανὸς συνεσπειρώθη εἰς τὴν ἀγροτικὴν κλίνην του, ἐτανύσθη καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς προσεκάλεσε τὸν ὕπνον εἰς βοήθειάν του.

Εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, ὅτε αἰφνίδιον τίναγμα τοῦ Τετράδη τὸν ἐξύπνισε Συγχρόνως ὁ κύων ἤρχισε νὰ ὑλακτῇ ὑποκώφως, ἐνῷ ἐσφίγγετο πλησίον τοῦ κυρίου του ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ προστασίαν.

— Τί τὸν τρομάζει ἔτσι ; ἐσκέφθη ὁ Ἰακωβάκης, καὶ ἀπαίσια προαισθήματα τὸν κατέλαβον ἀμέσως.

Μὲ κτύπημα ταχὺ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζῴου ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸ σιωπήν, καὶ μὲ ἀγωνίαν τείνων τὸ οὖς ἐπροσπάθησε νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινε.

Κάτω, εἰς τὸ ἁμαξοστάσιον, ψιθυρισμοὶ ἠκούοντο· ἀλλ' ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκον αἱ φωναί, τῶν ὁποίων ὁ

ἦχος ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ, θὰ ἦσαν ἐξάπαντος ὑπὸ κάτω ἀπὸ τὸν ἀχυρῶνα ὅπου εὑρίσκετο ὁ Ἰακωβάκης, διότι ματαίως ἐξήτασε μὲ τὸ βλέμμα του εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ παραπήγματος· δὲν εἶδε κανένα.

Ἀποφεύγων νὰ κάμῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὠλίσθησε τότε ἕρπων ἕως εἰς ἓν μέρος τοῦ πατώματος, ὅπου ἠνοίγετο πλατεῖα ρωγμή. Εἰς τὴν λάμψιν φανοῦ κρεμασμένου εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς χονδροὺς πετρίνους στύλους ποῦ ἐστήριζαν τὸ δῶμα, διέκρινε δύο ἀνθρώπους μὲ φυσιογνωμίαν πολὺ ὀλίγον εὐάρεστον· ὀρθοὶ πλησίον τῆς κλίμακος συνωμίλουν σιγά, κάμνοντες μεγάλας χειρονομίας, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ ἔπιπτεν ὑπερμέτρως μεγεθυνομένη ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τοίχου τοῦ ἁμαξοστασίου.

Ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν, ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος, ἐφαίνετο ἕως σαράντα ἐτῶν· ἐφόρει ἐνδύματα ρυπαρὰ καὶ ἐλεεινὸν σταχτερὸν πῖλον, τοῦ ὁποίου ὁ κατεξεσχισμένος γῦρος τοῦ ἀπέκρυπτε τὸ ἥμισυ πρόσωπόν του, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἐσκεπάζετο σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ πυκνὸν τρίχωμα πυρρόν, ὁμοιάζον πρὸς τὸ τρίχωμα ἀγριμίου.

Ὁ ἄλλος, πολὺ νεώτερος, ὀλιγώτερον ρωμαλέος, ἀλλ' ἐπίσης ρακένδυτος, ἠρκεῖτο νὰ ἐκφράζῃ τὴν συγκατάθεσίν του διὰ νευμάτων τῆς κεφαλῆς εἰς τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας τῷ ἔδιδεν ὁ μεγαλείτερος.

Ἐν τούτοις, μὲ ὅλην τὴν παθητικὴν του στάσιν, ἐνόμισε καλόν, εἰς μίαν στιγμήν, ν' ἀντιτάξῃ κάποιαν δειλὴν ἀντίστασιν, διότι ὁ συνομιλητής του ὑψώσας τὴν φωνὴν ἐμουρμούρισε μὲ ὑπόκωφον θυμόν:

—Σοῦ λέγω, ρὲ βλάκα μὲ δίπλωμα, πῶς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι τίποτε. Ἔτσι ποῦ λέγω ἐγὼ θὰ τὰ βγάλωμε πέρα μιὰ χαρά. Ὅσο νὰ πῇς κύμινο, ἡ παράγκα ἐδῶ θ' ἀνάψῃ, κι' ὅσο νὰ τρέξουν οἱ νοικοκυραῖοι, σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸν τρόμο τους νὰ ζητήσουν βοήθεια, ἡμεῖς κάνομε τὸ κόλπο μας μὲ τὸ ραχάτι μας.

—Καὶ σὰν μᾶς γραπώσουν πρὶν τὸ κόψωμε λάσπη; εἶπεν ὁ νεώτερος.

—Ὦ! τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοιο σκυλόκαιρο δὲν θἄρθῃ κανένας ταξειδιώτης νὰ μᾶς κάνῃ χαλάστρα· οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου ροχαλίζουν ἥσυχα στὸ στρῶμά τους. Κι' ἂν τὤφερνε ὁ διάβολος νἄρθῃ κανένας νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ, νὰ μὲ τί θὰ τοὔκοβα μιὰ γιὰ πάντα τὴν ὄρεξι νὰ φωνάξῃ,—εἶπε καὶ ἀνέσπασε πελωρίαν μάχαιραν, τῆς ὁποίας ἡ λάμψις ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ τὸν τρόμον τὸν δυστυχῆ Γιακωβάκην.

Μία χειρονομία ὅτι παραδέχεται τὰ ὅσα ἔλεγεν ὁ ἀπαίσιος ἀρχηγός, ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ διστακτικοῦ συντρόφου του.

—Ἐμπρὸς λοιπόν, δουλειά! εἶπεν ὁ ἀρχηγός· φυσάει μαϊστροτραμουντάνα καὶ δὲν θὰ βαστάξῃ πολύ. Σύ, φύλαγε βάρδια 'στὴν αὐλὴ καὶ μὴν τὸ κουνᾷς σὰν δὲ σὲ φωνάξω... μόνο πρόσμενε νἄρθω νὰ σ' εὕρω.

Ἐν ᾧ ὁ νεώτερος τῶν δύο ἀθλίων ἐξετέλει εὐπειθῶς τὴν διαταγὴν αὐτήν, ὁ ἄλλος ἥρπασε τὸν κρεμασμένον φανὸν ἀπὸ τὸν στύλον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα.

Αἱ τρίχες τοῦ Ἰακωβάκη ἀνωρθώθησαν ἐκ φρίκης, ὄχι διὰ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ὁ ἴδιος, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἠπείλει τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν κυρίων του.

Ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀνάγκη μιᾶς ταχείας ἀποφάσεως.

Συγκεντρώσας λοιπὸν ὅσην ἀταραξίαν, γενναιότητα καὶ ἐνέργειαν ἠδύνατο, σηκώνεται ἀπὸ τὴν ρωγμήν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας εἶδε καὶ ἤκουσε τὰ κακοῦργα σχέδια, ἁρπάζει τὸν σιδηροῦν τριχαλωτὸν κάμακα, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει συνήθως νὰ ρίπτουν τὸ χόρτον ἀπὸ τὴν ἀποθήκην εἰς τὴν φάτνην, καὶ κρυφθεὶς ὄπισθεν σωροῦ ἀχύρου, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του καὶ συνεσφιγμένους ἔχων τοὺς γρόνθους ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ φοβεροῦ ὅπλου, *περιμένει*.

("Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

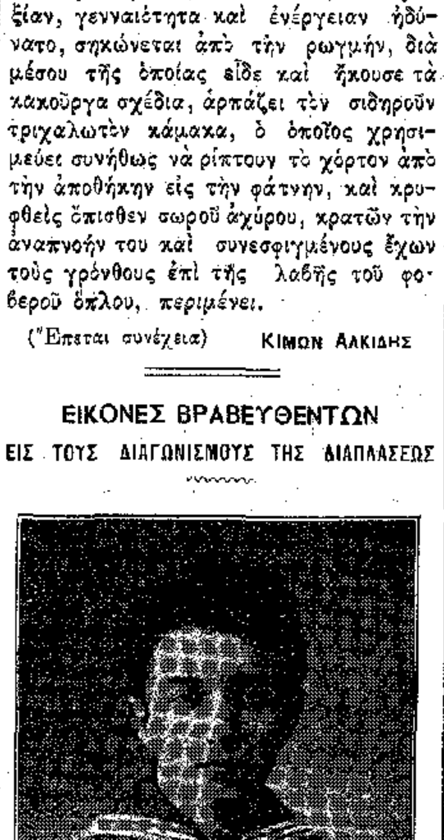

ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟ ΚΥΜΑ

Βραβευθὲν

Εἰς τὸν 108ον Διαγωνισμὸν

πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Ἴδε Διάπλασιν 1908, σελ. 409]

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὁ Ἀράπης τῆς Μαρμαρόσκαλας

Βλέπω τὸ Παλάτι καὶ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι μικρὸς ἐπήγαινα, ἢ μᾶλλον μ' ἐπήγαιναν, συχνά. Ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις μου ἐσώθη μία μεγάλη μαρμαρόσκαλα . . . Ἀπ' αὐτὴν κατέβαιν' ἕνας Ἀράπης μάλιστα ἐνθυμοῦμαι ὅτι κατέβαινε δι' ἐμέ.

«*Ὁ Ἀράπης τῆς μαρμαρόσκαλας*» θὰ ἦτο βεβαίως ὁ περίφημος Ἀράπης τῆς Βασιλίσσης: ὁ Μᾶρκος. Θὰ ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Φαίνεται ὅτι μ' ἀγαποῦσε πολύ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μ' ἔλεγε *ἀδερφό*· (ἐγὼ κατέβαζα τὰ μοῦτρά μου). Ὁ τίτλος ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι καὶ τοὺς δύο μᾶς εἶχε βαπτίσῃ ὁ αὐτὸς νουνός: ὁ Αὐλάρχης Νοταρᾶς· ἐμένα βρέφος εἰς τὴν Πεντέλην, (ἕνας καλόγερος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μοῦ ἔδειξε τὴν κολυμβήθρα μου) καὶ αὐτὸν μεγάλον, ἀλλαξοπιστήσαντα. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ νουνό μου. Μόνον τὴν φουστανέλλα του ἐνθυμοῦμαι. Δὲν ἐλησμόνησα ὅμως, ὅτι ὁσάκις ἐπήγαινα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἔφευγα, μὲ συνώδευεν ὁ Ἀράπης καὶ μοῦ ἔδιδ' ἐκ μέρους τοῦ νουνοῦ μου ἕνα χαρτὶ μὲ γλυκίσματα.

Μοῦ φαίνεται ὅτι φοροῦσε κόκκινη βράκα ὁ Ἀράπης τῆς μαρμαρόσκαλας.

Προμηθεὺς δεσμώτης

Μία καὶ μόνη φορὰ μ' ἐτιμώρησε ἡ μητέρα μου σὰν ἤμουν μικρὸ παιδί· δὲν ἐνθυμοῦμαι διὰ ποῖον λόγον. Καὶ τί τιμωρία φαντάζεσθε πῶς μοῦ ἔκαμε; Μὲ ἔδεσε μὲ μιὰ βαμπακερὴ κλωστὴ ἀπὸ τὸ πόδι μου στὸ κρεββάτι· καὶ ἡ κλωστὴ ἦτον τόσον μεγάλη, ὥστε εἶχα ἐλευθέρας τὰς κινήσεις ἐντὸς τοῦ δωματίου. Εἶχα κατσουφιάσῃ φοβερά, ἀλλὰ δὲν ἐπανεστάτησα. Ὅταν σὲ 'λίγο ἡ μητέρα μου μετενόησε διὰ τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν καὶ μοῦ ἔθραυσε τὰ δεσμά μου, ἐκλαίγαμε καὶ οἱ δύο: αὐτὴ διατὶ νὰ μὲ λυπήσῃ, καὶ ἐγὼ διατὶ...νὰ λυπηθῇ ποῦ μ' ἐλύπησε.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 118ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

Μὲ τὴν ὑπομονὴ γίνεται κ' ἡ ἀγουρίδα μέλι.

1.— Ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα παιδικόν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παροιμίας «Μὲ τὴν ὑπομονὴ γίνεται κ' ἡ ἀγουρίδα μέλι», ἡ ὁποία θὰ εἶνε οὕτως εἰπεῖν τὸ συμπέρασμα καὶ τὸ ἠθικὸν δίδαγμα τοῦ διηγήματος.

2.— Τὸ διήγημα, εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῶν διηγημάτων τῆς Διαπλάσεως, δὲν πρέπει νὰ **περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 850 λέξεις**. Τὰ ἐκτενέστερα διηγήματα θ' ἀποκλεισθοῦν.

3.— **Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε** καθαρογραμμένον ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτοῦ, νὰ ἐπιγράφεται δὲ «Διήγημα διὰ τὸν 118ον Διαγωνισμόν».

4.— Διηγήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς *28 Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον.

5.— Δωρεὰν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909. Οἱ λοιποὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10, εἰς γραμματόσημον συνοδεῦον τὸ διήγημα.

6.— ***Βραβεῖα*** *θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα* δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε'. ἄρθρον 2 § α', β', γ', (φυλ. 1—2, σελ. 10.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ ἑτοιμάζεται διὰ περίπατον μὲ τὸν τετραετῆ Κώσταν.

— Μαμμά, πάρε μαζί σου καὶ λίγα κουφέτα.

— Γιατί, χρυσό μου;

— Γιατὶ μπορεῖ νὰ κλάψω 'στὸ δρόμο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Αὔρας

* * *

Ἡ μαμμὰ πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν:

— Πόσες φορὲς σοῦ εἶπα νὰ κλεῖς καλὰ τὴν πόρτα; Πάντα τὴν ἀφίνεις χαραμάδα. Θέλεις νὰ 'μποῦν νὰ μᾶς κλέψουν;

Καὶ τὸ Ἀγκαθάκι παρεμβαῖνον!

— Μά, μαμμά, εἶνε δυνατὸν ἀπὸ χαραμάδα νὰ μπῇ κλέπτης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κήρυκος τοῦ Δικαίου

* * *

Τὸ ζαχαρένιο ἀλογάκι τοῦ Τοτοῦ ἔπεσε κάτω. Καὶ ὁ *Νυκτοκόραξ*, ὁ ὁποῖος τὸ βλέπει, λέγει μὲ ὕφος ἀποστροφῆς:

— Οὔου! πῶς θὰ τὸ φᾷς τώρα ἔτσι κατασκονισμένο; Ἔχει χίλια δυὸ μικρόβια. Φέρ' το νὰ το φάω ἐγώ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τοῦ Μέλλοντος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς:* ***4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)*** πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς:* ***1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. ***3*** ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. ***6*** ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. ***7.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. ***8.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀναφέρω καὶ τοὺς ἑξῆς, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν ὡραιότατες πρωτοχρονιάτικες κάρτες: *Π. Κ. Καραγεώργην*, *Εὐτυχίαν Κ.* ***Μποΐου***, *Ζηνοβίαν Παντελιᾶ*, *Κόρην τῆς Μακεδονίας*, *Μερόπην Ν. Παπαδήμου*, *Πλοίαρχον Νέμον*, *Γεώργιον Ποδαρίκην*, *Α.* καὶ *Ν. Βιτάλην*, *Ν. Διακόπουλον*, *Πηνελόπην*, ***Ἀντιγόνην*** καὶ *Βάσον Ἀθανασιάδου*. Καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

79. Τὸ ***Φιλὶ τῆς Μάννας*** μοῦ συνιστᾷ ἕνα ἄπορον ἀπὸ τὸ Φαγιοὺμ τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Ἐλπίζω ὅτι κάποιος εὔπορος θὰ τὸν ἐγγράψῃ καὶ αὐτόν.

Μία φίλη μου μοῦ γράφει, ὅτι ἐδέχθη προχθὲς τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς νέου, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθη ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Γραφείου μου διὰ...νὰ παραλάβῃ τὸ Ψηφοδέλτιόν της! Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀστεῖον. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔστειλα κανένα, καὶ ὅτι ὅπου παρουσιάζονται τοιοῦτοι ἀπεσταλμένοι, πρέπει νὰ ἀποδιώκονται κακοὶ κακῶς.

Ἰδανικότης, εἰπὲ εἰς τὴν ἀγαπητήν μας *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* περαστικά. Ἔδωκα τὶς ὡραῖες κάρτες μὲ τοὺς παπαγάλους εἰς τὴν Κάκιαν καὶ εἰς τὴν Λουλοῦκαν, αἱ ὁποῖαι σ' εὐχαριστοῦν πολὺ καὶ σὲ βεβαιόνουν, ὅτι ἐξετέλεσαν ὅλας σου τὰς τρυφερὰς παραγγελίας.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ***Κόκκινη Γραβάτα***. Ἔλαβες βέβαια Ψηφοδέλτιον, καὶ καθὼς εἶδες, τὸ Δημοψήφισμα θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου, τελευταίαν προθεσμίαν τῆς ἐπιστροφῆς.

Κ' ἐγώ, ***Παλλάς***, εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι δὲν βραβεύονται πλέον τὰ ἀληθῶς ὡραιότερα τῶν ψευδωνύμων, ἀλλ' ἁπλῶς τὰ συμπεριλαμβανόμενα εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς Συνδυασμοὺς τῶν διαφόρων κομμάτων. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ἂν εἰς τὸ ἑξῆς σεῖς οἱ ἀνεξάρτητοι ψηφίζετε κατὰ τὸ γοῦστόν σας, καὶ ἂν ἐνεργῆτε ὑπὲρ τῶν ὡραίων ψευδωνύμων, ὅπως ἐνεργοῦν καὶ οἱ κομματικοί, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ νικᾶτε.

Ἐπουράνιε Βίε, σὲ συνεχώρησα, διότι εἶνε ἡ πρώτη φορά, καὶ δὲν τὸ ἤξευρες, καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃς. Λυποῦμαι πολὺ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θάψῃ τὴν «Διάπλασιν» διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς ἓν περιοδικὸν χωρὶς ἀξίαν, χωρὶς παιδαγωγικὸν σκοπόν, χωρὶς ὕλην τερπνὴν καὶ *χρήσιμον*, ἀλλὰ κολακεῦον μόνον τοὺς ἀναγνώστας του διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀτέχνων πρωτολείων των. Τοιαῦτα φύλλα δὲν ὠφελοῦν, ἀλλὰ διαφθείρουν.

Ἡ *Βασίλισσα* ***τῶν Ἀμαζόνων*** μ' εὐχαριστεῖ διότι «διὰ τῆς σαφοῦς καὶ εὐλήπτου γλώσσης τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομαι, ἔμαθε νὰ γράφῃ ἐκθέσεις ἀρίστας καὶ ὑπεράνω τοῦ βαθμοῦ ἑπτά.» Εὖγέ της! Κάλυμμα τοῦ τόμου καὶ φυλλάδια ἔστειλα.

Ἔλαβα, ***Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις***, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Θερμότατα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς ἀδελφῆς σου. Τί δυστύχημα! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς παρηγορήσῃ!...

Μελαγχροινὸ Σμυρνιόπουλο, εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς φροντίδας. Αἱ παραγγελίαι σου ὅλαι ἐξετελέσθησαν. Μόνον διευθύνσεις συνδρομητῶν δὲν σοῦ στέλλω, διότι κατ' ἀρχὴν εἰς οὐδένα στέλλω.

Ἔλαβα, ***Νησιώτικο Ἀεράκι***, καὶ εὐχαριστῶ πολύ, καθὼς καὶ διὰ τὰς εὐχάς. Τὸ βραβεῖόν σου διὰ τὸ Ξεσπάθωμα εἶνε ἀξίας δρ. 1,17.

Μία φίλη μου, ἡ ***Ἀλεξάνδρα Β. Ε.***, ἡ ὁποία μοῦ ἐνέγραψε μίαν ἄλλην, μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ νέα αὐτὴ συνδρομήτρια τόσον ἐνθουσιάσθη μόλις ἔλαβε τὸ πρῶτον φύλλον, ὥστε κἐπῆγε εἰς τὸ Σχολεῖον φέρουσα αὐτό, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν κατεφίλει λέγουσα, ὅτι οὐδέποτε ἤλπιζε νὰ τῆς ἀρέσῃ τόσον πολὺ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὴν Διάπλασιν εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτον φύλλον...» Τοιαύτας ἐκδηλώσεις εὐγνωμοσύνης ἔχουν οἱ ἐγγράφοντες εἰς τὸ περιοδικόν μας συνδρομητάς!

ΤΑ ΠΕΡΥΣΙΝΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ ἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς *28* ***Φεβρουαρίου*** τὸ βραδύτερον. Διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Δαφνοστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα*, κ. (+Δ) *Δοὺξ τῆς Σπάρτης*, α. (Ν.Α.) *Τριτογένεια*, κ. (Π.Σ.) ***Φρικτὸν Ναυάγιον***, α. (Α.Α.) ***Βασίλισσα τοῦ Κάλλους***, κ. (Α.Α.) *Ἄγγελος τῆς Εἰρήνης*, α. (Α+2+Γ.) ***Ἀφροστεφανωμένη Βαρκούλα***, κ. (Π.Π.) ***Χεὶρ Βοηθείας***, κ. (Ε.Β.) *Τὸ Τραπατράκι*, κ. (Α.Β.) *Καπετὰν Φασαρίας*, α. (Α.Β.) ***Κῆρυξ*** *τῆς Ἀληθείας*, α (Γ.Γ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Νασιραδδὶν Χόντζας*, α. *Νεράϊδα τοῦ Κάστρου*, κ. *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*, κ. *Πευκοστόλιστο Νησί*, κ. *Ἐλπιδοφόρος Σημαία*, α. *Ναύαρχος τῶν Ἀστακῶν*, α. *Μαυροθαλασσίτης*, α. *Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός*, α. *Πρόοδος τῆς Διαπλάσεως*, α. *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, α. *Ἄρχων τοῦ Πηλίου*, α. *Αἱμοστάζουσα Καρδία*, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Φιλὶ τῆς Μάννας*** (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου καθὼς καὶ οἱ στίχοι· οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι εἶχαν τεθῇ πλησίον τῶν ψευδωνύμων πρὸς διάκρισιν, ἀντὶ ἀρχικῶν ἢ ἄλλων σημείων·) ***Δοξασμένο Εἰκοσιένα*** (λοιπόν, κόκκινα γιὰ μαῦρα εἶνε τὰ γράμματα;..) ***Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*** (καὶ τοῦ χρόνου!) ***Εὐγενὲς Ἰδεῶδες*** (εἰς τὸ ψηφοδέλτιον θὰ γράψῃς τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχες πέρυσι·) ***Εἶμαι Ζακυνθία*** (λάθος, φαίνεται, θὰ ἔγινε·) ***Πνοὴν Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου*** (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ λογοδοσία σου·) ***Ἄνθος τῆς Θράκης*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) ***Ἔγγονον Αὐτοκράτορος*** (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Ξεπεσμένον Λόρδον*** (ἔστειλα· χαιρετισμοὺς εἰς τὸ *Ζήτω ἡ Πατρίς μας*·) ***Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους***, ***Δοῦκα τῆς Σπάρτης*** (γράφε μου συχνά·) ***Ἅρμα τῆς Νίκης*** (ἔστειλα·) ***Μαυροθαλασσίτην*** (ἔχει καλῶς·) ***Πίστις-Πατρίς*** (ποῦ ἐπέρασε τόσον ὡραῖα τὰς ἑορτὰς εἰς τὴν πατρίδα του·) ***Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*** (ἔστειλα· ὤ, τί δυστύχημα! πόσον ἐλυπήθηκα διὰ τὸν ἄδικον αὐτὸν θάνατον!) ***Ἑλληνικὴν Δόξαν*** (βραβεῖον ἔστειλα· στεῖλέ μου τὴν φωτογραφίαν σου μόλις ἑτοιμασθῇ, καὶ ἂν ὑπάρχῃ καιρός, θὰ συμπεριληφθῇ·) ***Λιμένα τῆς Χίου*** (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σας φέτος θὰ κάμῃ θαύματα·) ***Καρυάτιδα*** (χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ νέα μας μυθιστορήματα·) ***Ἀνθισμένην Λυγαριὰν*** (ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμον τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ· ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεται;) ***Παρνασσὸν*** (ἔλαβα· ἔχει καλῶς·) ***Ἀθανάσιον Διάκον*** (ὡραία ἡ ἰδέα τῶν Καλάντων· εὖγέ σας!)

Αἱματοκυλισμένην Χώραν (καὶ οἱ συμμαθηταί σου ἔκαμαν πολὺ καλὰ νὰ ψάλλουν τὰ Κάλαντα ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τῆς Ἰταλίας·) *Δαίμονα τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα·) *Ἐθνικὸν Ὑδητρον* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, καὶ πρὸ πάντων διὰ τοὺς ὡραίους στίχους·) *Ἀνδριάντα Παλαιολόγου* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον 1—2· βεβαίως θὰ ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (ἔχει καλῶς, ἀφοῦ τὸ βεβαιόνῃ καὶ ὁ τότε προεδρεύων·) *Ἄπτερον Νίκην* (ἔστειλα·) *Ἀργεῖον Ἑρμῆν, κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Ἰανουαρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 27 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 7 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 24 Φεβρουαρίου.

[Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

43. *Δεξίγριφος*

Γονηοῦ ἡ ἀγανάκτησις, λόγια φρικτὰ τὸ πρῶτο,
Κένα στολίδι τῶν μαλλιῶν τῶν γυναικείων, [κοινό,
Μαζεύουνε τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς γκρεμνοῦν [μὲ κρότο
Καὶ θόρυβο δαιμόνιον, εἰς χάος φοβερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

44. *Συλλαβόγριφος*

Βάζω ἕνα φθόγγο μουσικῆς
Στὴ μύτη μου ἐπάνω,
Ἑνὸς ἀρχαίου βασιλῆᾶ
Τὸ γυιὸ γιὰ νὰ σᾶς κάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Ι. Κυριακίδου

45. *Στοιχειοτονόγριφος*

Κάποιου ἀρχαίου βασιλέως
Ἂν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Καὶ τὸν τόνον ἀναιβάσῃς,
Μὴ ἀπορήσῃς, φίλε λῦτα,
Πῶς θὰ ζωντανέψῃ πάλι...
Στὸ χαρτί, καὶ θὰ διαβάσῃς
Τόνομα αἰρετικοῦ,
Ἐκ τῆς Ἱστορίας γνωστοῦ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

46. *Ἀναγραμματισμὸς*

Πρασινίζω ὅλη τὴ γῆ,
Ἀλλ' ἀναγραμμάτισέ με,
Κι' ὡς ὑγρὸν τοῦ ὀργανισμοῦ
Εἰς τὸ σῶμα ζήτησέ με.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Σαλαμῖνος

47. *Ἀστὴρ*

* * *
* * *
* * *
* * * A * * *
* * *
* * *
* * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: καθέτως ἀρχαία Βασίλισσα τραγική· ὁριζοντίως Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου· διαγωνίως δὲ Μοῦσα καὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐανθίας Μ. Λουκάκη

48. *Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστιχίδος*

Τῇ παρεμβολῇ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαιδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, ὧν τὰ *δεύτερα* γράμματα νἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν νῆσον τῆς Μεσογείου.

σνκ—κνρ—φκν—τλσ—μτδρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

49. *Μικτὸν*

γνρζ - η - γτ - ο - πντκ - αι - ς - ειε - λρμνς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

50. *Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς*

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν χώραν.

1, Χώρα τῆς Ἑλλάδος μεγάλη καὶ εὔφορος· 2, Θεὸς θαλάσσιος, παροιμιώδης διὰ τὰς μεταμορφώσεις του· 3, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ ἐπὶ τοῦ ὁποίου μέγα κράτος κατελύθη· 4, Νησὶς τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρήστου Ροδοπούλου

51. *Γρῖφος*

Ο
———————Κ

νον νον
νον νον
νον νον νον νον
νον νον νον νον
νον νον νον νον
νον νον νον νον
νον νον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στοιχειωμένου Βασιλῆᾶ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 53.

507. Ἀστραπὴ (ἄστρα, πῖ.) — 508. Ἰδὲ-Ἴος.—509. Γελῶ-λέγω.

510.
Π
ΕΑΡ
ΠΑΡΙΣ
ΘΕΡΙΣΟΝ
ΠΑΡΑΣΣΙΟΣ

511. Μὲ τὴν *περόνην* δυνάμεθα νὰ φάγωμεν τὸν *καρπὸν* τῆς χειρὸς καὶ τὰ *μῆλα* τῶν παρειῶν.— 512. Τὰ ζητούμενα εἶνε: Ἅρπα, ὡραία, ἅρμα, Ἀρῆς. Καὶ ἡ ἀκροστιχὶς ἐξ αὐτῶν, ἀναγραμματιζομένων: ΠΑΡΑ, ΑΙΑΣ, ΡΩΜΗ [ΠΑΡά, ΑΙΩρα, ΡΑΜᾶ, ΑΣΗρ]— 513. Ἴντ' ἀφρίζεις καὶ ξαφρίζεις; τὸν παρᾶ μου ἔδωκα, νὰ σέ φάω θέλω!—514. *Ὁ Κροῖσος ἐφημίσθη ἐπὶ πλούτῳ* (Οκρ εἰς ὡς ἐφ ἡμ εἰς θῆ ἐπὶ πλούτῳ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ Μικρὰ Μυστικὰ μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν ἀπ' εὐθείας— *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις.* Διεύθυνσις: Προξενεῖον Ἑλασσῶνος εἰς Τύρναβον, διὰ Δνίδα Ξανθιππην Χατζηζωγίδου. *(Θ, 88)*

Ἀνοικτὸκάρδαις μὲ καρδιὰ στὸ *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* νὰ εὐχηθοῦμεν γιὰ τὴν ἑορτήν της χρόνια πολλά.— *Ἐλπιδοφόρος Σημαία.* *(Θ, 89)*

Θύελλαν, Λάζαρον, Λίλιθ, Εὐτυχὲς Παρελθὸν καὶ *Διατάντο*, ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις των εὐχάς.—*Ριγολέττος, Κουροπάτκιν, Ναυκρατοῦσα.* *(Θ, 90)*

Ὑποστηρίζω Αἰγυπτιακὸν συνδυασμόν. Ἑορτὴ τῆς Σημαίας *(Θ, 91)*

Χαῖρε Πατρίς. ἔτη πολλὰ διὰ τὰ γενεθλιά σου.— *Εἶμαι Ζωντανία.* *(Θ, 92)*

Τσῖρε! ποῖος ἔφαγε τὴν πήττα; —Κατάσκοπε Ὑπουργὲ Ἐξωτερικῶν Ἀνοικτοκάρδων, ἂν σου ξαναρέσῃ, ἔλα! *Αἰγυπτιακὸς Στόλος.* *(Θ, 93)*

Ἀνταλλάσω δελτάρια μόνον μὲ δεσποινίδας. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις: Drapeau d'Espérance, Poste-restante, Alexandrie (Egypte). *(Θ, 94)*

Τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχάς, *Ἄνθος Αἰγύπτου*, διὰ τὴν ἑορτήν σου. — *Ἀστὴρ Εἰρήνης* *(Θ, 97)*

Τῷ ἑορτάζοντι ***Νυκτοκόρακι*** εὐχόμεθα ὁλοψύχως ἔτη πολλά, εὐτυχίαν πλήρη καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν εὐγενῶν καὶ ἰδανικῶν πόθων του.—*Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Ἰδανικόστης.* *(Θ, 95)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Stylien Couppas, Metelin (Turquie d'Asie). *(Θ, 96)*

Ἐπανελθὼν ἐκ Καΐρου, ἐκφράζω ἀπείρους εὐχαριστίας εἰς τοὺς ἐκεῖ συναδέλφους, ἰδίᾳ δὲ *Νυκτοκόρακα, Κήρυκα Δικαίου, Βαρῶνον Σκαρπίαν, Τσῖρον, Αἰγυπτιακὸν Στόλον, Σενητεμένο* καὶ *Ἐλπίδα Μέλλοντος*, διὰ περιποιήσεις ἃς μοὶ παρέσχον. ***25 Μαρτίου*** *(Θ,98)*

Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων!!! Νομίζεις ὅτι διὰ ψευδῶν ἀγγελιῶν σου ἀποσκιρτήσεώς μας ἀπὸ Αἰγυπτιακοῦ κόμματος θὰ ἐπιτύχῃς νίκην; ὄχι! Δηλοῦμεν ὁμοθύμως ὅτι μέχρις ἐσχάτων θέλομεν μείνῃ ἔνθερμοι ὑποστηρικταὶ ***Πανελληνίου Αἰγ. Ἑνώσεως.***
Χώρα Φαραώ, Ραμλῶτης κ.λ.π. *(Θ,99)*

Ὑμνε τῆς Ἐλευθερίας! Εἰς τὴν πρὸς τὴν *Εὐχὴν* σταλεῖσαν ἐπιστολήν σου. ἀπαντῶμεν δημοσίᾳ ἀπορρίπτοντες διαρρήδην τὰς περὶ ἀνταλλαγῆς ψηφοδελτίων προτάσεις σου. ***Τὸ Ἀρχηγεῖον*** *(Θ, 100)*

Καὶ μία ἔκπληξις!!! Παιδιά!!! οἱ Λατροῦμνικοὶ κατόπιν τόσης πληθώρας!!! ψήφων ζητοῦν τὴν μετὰ τῶν Αἰγυπτίων σύμπραξιν!!! Πρᾶγμα ἀπίστευτον δι' ἕνα πλούσιον!!! ζητοῦντα βοήθειαν ἑνὸς πτωχοῦ!! *Αἰγυπτία Βασιλόπαις, 25η Μαρτίου* *(Θ,101)*

Αὐτοτιτλοφόρησις σαυτοῦ Ἀρχηγοῦ Κρητῶν πλειοψηφίας! ἐν (Θ, 60) Ἀγγελίᾳ σου, *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, αὐτογελοιοποιεῖσαι σου προετοίμασε, συγκρινομένη μάλιστα πρὸς ἐν (Θ, 58) ἐνθουσιώδη 40 μελῶν διαθήλωσιν ἀποτελούντων ἀληθῆ πλειοψηφίαν. Παῦσον αὐτογελοιοποιούμενος, καθότι εἴμεθα εἰς θέσιν διαβεβαιῶσαι ὅτι κόμμα (;) σου 2-3 συνδρομηταὶ ἀποτελοῦσιν· ἢ μήπως ψευδώνυμα, ἅπερ ἐσχάτως ἐνέκρινας, λαβών, κατόπιν ἱκεσιῶν, παρ' Αἰγυπτίων ἀπαιτούμενα, καλεῖς πλειοψηφίαν; Σὲ συγχαίρομεν δι' ἀξιοθαύμαστον εὐφυΐαν! **ΚΑΝΔΑΝΟΛΕΩΝ**, *Μαγεμένο Κῦμα, Κρυφὸ Παράπονο.* *(Θ, 102)*

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΑΣ
ΦΙΛΟΤΙΜΟΕΝΩΤΙΚΗ
(Παράρτημα Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως)

8+2

Μ' ἄλλους λόγους θὲ νὰ πῶ
ὅτι ζῶ γιὰ ***ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΔΥΟ***

Τὸ Ἀρχηγεῖον: Ἀργηγός: *Πονεμένος Διαβάτης*, ὑπαρχηγός: *Δόφος τοῦ Γάνου*, Γραμματεύς: *Ψάλτης τῆς Ἐρήμου*, ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: *Ναυτόπουλο τῆς Νισύρου*, *Ἀκτὶς Τήλου*. Τὰ μέλη κ. τ. λ. *(Θ, 103,)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Εἰς τὰ πολὺ ὡραῖα ἀνταποδίδω δύο. Διεύθυνσις: Georges Costis, Poste-Restante, Le Caire. *(Θ, 104)*

Ἀνταλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Joachim Comvopoulos, Makri-Keui, Constantinople. *(Θ,105)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.